

Varje barn är en gåva

Den 9 januari var det 105 år sedan den helige Josemaría föddes. Samma dag fyllde Marc tre år. Han bor i Lérida i Spanien och är äldste son till Anna Oromí och Juan Antonio Sancho. Den lille Marc och hans bror Alex som har Downs syndrom är två barn som den helige Josemaría ser på från himlen.

2007-01-11

Den 9 januari för tre år sedan fick du ditt första barn, på den helige Josemarías födelsedag...

Ja, det vill säga, före Marc hade jag varit gravid en gång, men då fick jag missfall. Efter det bad hela familjen mycket till den helige Josemaría om att vi skulle få ett annat barn.

Vi hyser vördnad till denne helige präst och jag önskade skapa ett ljus och glatt hem, så som han ville att alla skulle göra. Tack vare Gud kom Marc till världen exakt den 9 januari.

Det var inte den enda gåva som din make och du har fått.

Efter Marc kom Alex och han är en sann gåva. I början av min tredje graviditet sade läkarna att det fanns stor risk att detta barn skulle födas med Downs syndrom och med hjärtsvaghet.

Hur reagerade ni då?

Just då blev vi förskräckta. Vad skulle vi göra? Min make och jag bad mycket. Var och en talade med Gud om detta som i början verkade bli en stor svårighet. Men inför Honom ser saker och ting ljusare ut.

Trots att vi inte någon enda gång hade tanken att vi inte skulle vilja att Alex föddes bad jag mycket för att det skulle bli så som Gud ville och att Han skulle hjälpa mig att ta emot barnet med ett öppet hjärta. På samma gång bad jag om hjälp att ta det rätta beslutet inför varje nytt steg som läkarna skulle föreslå. Men det viktigaste var att låta Alex födas.

Till vad nytta är det att be i en sådan situation? Vore det inte mera logiskt att göra uppror?

Bönen har hjälpt mig att leva mera lugnt och ta varje dag som den kommer, att inte bekymra mig för problem som kanske kommer i framtiden utan att göra det som

måste göras i varje stund. Det lärde jag mig av Opus Deis grundare att man inför en svår situation måste vända sig till Gud och fråga Honom vad som måste göras.

Jag bad också särskilt till Alvaro del Portillo, den helige Josemarías förste efterträdare, som jag särskilt uppskattar. Jag bad dem att de skulle hjälpa mig och det har hela tiden känts som om de var mig mycket nära. Liksom min make, han har förstås också hjälpt mig genom att vara så fast besluten att klara av alla svårigheter vårt beslut skulle medföra.

Alex föddes den 5 september förra året och jag kan inte annat än lova och tacka Gud för den gåva han är.

Förstod alla varför ni tog ett sådant beslut?

Tyvärr är det inte ett beslut som så många tar i våra dagar. Det är lätt att

göra abort och på sjukhuset underlättar man för den som vill göra det. För vår del när jag sade till gynekologen att vi skulle fortsätta och inte göra abort blev hon glad för hon visste att detta barn skulle komma till ett hem där det skulle omges med kärlek.

Det verkar som om det vi oftast får höra är: *"Vad modiga ni är som behåller ett barn med Downs syndrom."* Men det har inget att göra med mod, barnets värdighet är det enda som har någon betydelse. Och alla barn är likvärdiga. Det finns ingen skillnad i fråga om värdighet. Alla har rätt att leva.

Det går inte att välja sitt barn så som man väljer en rätt à la carte. Du har bara att ta emot det så som det är. Ett barn är alltid en gåva, vad som än händer och hur det än är. Min make säger att Alex kommer att få vänner

som älskar honom just för det han är och det tror jag också.

Och att han är en gåva, det är det inte bara jag som tror. Flickan som kommer och hjälper mig med hushållet sade till sin make att jag har en bok som heter "Att tala med Gud" (jag läser den när jag ber). Han svarade: "Det är därför de har fått detta barn, honom har Gud givit dem."

Är ni inte ändå lite besvikna?

Nej! Det är vi inte. Jag tror fullt och fast att livet är något stort och outgrundligt. Jag handlar inte som jag gör bara på grund av min religiösa övertygelse, som en del påstår. Tron hjälper visserligen, den finns där i grunden, men kärleken till livet är något som gäller allt och alla och vi måste alla inse att livet är något värt att älskas, vare sig vi sedan är troende eller ej.

Jag har haft tur och jag vill leva denna möjlighet som Gud givit mig med fulla krafter. Jag kan lära mycket av Alex. Det är nämligen så att barnen som har Downs syndrom är speciella, det är som om det strålar om dem av ljus. Han har ett alldeles särskilt leende.

Jag antar att detta är ett bra tillfälle att låta andra människor ta del av era upplevelser.

Jag följer ett råd som en person som arbetar för en organisation som tar hand om sådana barn gav mig:
”Människorna vet inte hur de skall reagera när de ser att du har ett sådant barn. Alltså är det bäst att du tar första steget.”

Och det är det jag gör när jag möter någon som ännu inte känner Alex. Jag presenterar Alex för den personen och säger att han har Downs syndrom och att vi visste det innan han föddes. Detta gör det

möjligt för mig att kunna tala med många människor och göra så att de kan börja fundera över något så viktigt som det att alla har rätt att leva. Jag har också tagit kontakt med organisationer som ägnar sig åt detta ämne och har där träffat fantastiska människor, fulla av glädje och lust att hjälpa.

I matsalen förvarar jag en mycket vacker bok från en av dessa organisationer, där kan man läsa om andra som haft samma erfarenhet. I en av berättelserna finns ett brev där ett barn med Downs syndrom tackar sina föräldrar för att de låtit honom födas och försäkrar dem att det inte är ett straff och att han vill ge dem all sin kärlek som tack för vad de gjorde. Jag blir rörd när jag läser detta brev och andra liknande.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
varje-barn-ar-en-gava/](https://opusdei.org/sv-se/article/varje-barn-ar-en-gava/) (2026-02-22)